DIN CUVÎNTUL PARTICIPANȚILOR LA CONFERINȚA PE ȚARĂ

GH. PRICOP

președintele Federației române de oină

Istoricește vorbind, oina este primul dintre jocurile sportive de masă din România. Documente și cronici prăfuite de timpuri amintesc de practicarea acestui joc, pe meleagurile noastre cu multe secole în urmă.

Prefacerile social-economice din anii puterii populare au făcut ca și oina — tradițional sport românesc — să capete o puternică prețuire, organizîndu-se campionate republicane, școlare, regionale, orășenești și locale. În satele și comunele noastre, din inițiativa unor învățători și neobosiți activiști obștești, s-au pus bazele multor echipe și astfel tradiția populară a reintrat în actualitate.

Datorită instrucțiunilor Ministerului Învățămîntului și Consiliului General al UCFS, date în anul trecut, care recomandau profesorilor promovarea în cadrul activității sportive extrașcolare a jocului de oină, în multe școli s-a pornit la treabă. Pînă aici totul e bine la prima vedere. Din păcate, însă, măsurile menționate s-au rezumat la inițiative locale și nu la acțiuni generale. Analizînd condițiile ce le avem, considerăm că se poate face mai mult pentru ca acest sport atletic, care dezvoltă multilateral mușchii, curajul, îndemînarea și agerimea să ia amploare în școlile de toate gradele. Pentru aceasta trebuie însă ca înființarea și pregătirea echipelor de oină să intre în sfera de preocupare a fiecărui cadru didactic, asemenea unei materii de studiu. Considerăm că absolvenții institutelor pedagogice și ai Institutului de cultură fizică trebuie să-și însușească temeinic cunoștințele legate de practicarea sportului nostru național, în așa fel încît ei să poată învăța pe elevi jocul la nivelul cerințelor actuale.

După ce vorbitorul a arătat că oina se poate practica fără investiții mari în echipament și terenuri de joc, a continuat: Cu îngăduința dv. aș vrea să mai arăt un aspect, din păcate negativ, pentru dezvoltarea sportului nostru național. Este vorba de modul cum presa noastră de specialitate sprijină dezvoltarea acestei ramuri sportive. Pentru noi. oglindirea activității de oină în ziarul „Sportul popular" a fost întotdeauna o problemă dintre cele mai grele. A trebuit să intervenim sub diferite forme pentru a ni se publica măcar rezultatele, fără să mai vorbim de diferite articole pe probleme, necesare în procesul de instruire din cadrul secțiilor Anul acesta nu a apărut nimic despre fazele primare din campionatul republican sau despre consfătuirea regională cu corpul didactic, antrenorii și arbitrii.

În încheiere, vorbitorul a spus: Lucrările Conferinței noastre și în special îndrumările cuprinse în Salutul C.C. al P.C.R. și Consiliului de Miniștri au menirea să ducă la strălucirea sportului românesc. Îmi exprim convingerea că, la conferința viitoare, se va vorbi de la această tribună cu mai multă pasiune nu numai despre celelalte sporturi, ci și despre jocul nostru național, oina.

ION FERENCZ

președintele Consiliului raional pentru educație fizică și sport

Miercurea Ciuc

În cuvîntul meu aș vrea să mă refer la unele probleme legate de activitatea în domeniul hocheiului pe gheață, care în raionul nostru este unul din cele mai îndrăgite sporturi.

An de an, echipele de seniori ale asociațiilor sportive Recolta, Avîntul, Progresul și Voința din orașul Miercurea Ciuc au concurat în prima categorie, iar echipele de juniori ale acestor asociații sportive au participat, cu succes, la toate competițiile și confruntările pe plan național.

Rezultatele bune obținute se explică prin faptul că în M. Ciuc a existat și există și în prezent un mare număr de juniori din cadrul cărora s-a putut completa în permanență efectivul echipelor de seniori Ca urmare, orașul nostru a putut da echipelor din întreaga țară și lotului național zeci de jucători de valoare internațională.

Cînd afirm acest lucru mă gîndesc la faptul că, dacă în fiecare oraș capitală de raion s-ar crea o tradiție pentru anumite sporturi aceasta ar putea constitui un factor de mare importanță în lărgirea bazei de masă a sportului de performanță și în pregătirea de elemente pentru loturile reprezentative ale țării.

În momentul de față, însă, din lipsa unor condiții materiale, hocheiul din Miercurea Ciuc nu mai poate ține pasul cu hocheiul prestat de celelalte echipe din Capitală, cărora le sînt asigurate condiții multilaterale de pregătire.

Ridicînd această problemă mă gîndesc că soluția cea mai bună în vederea dezvoltării sporturilor tradiționale din diferite orașe este organizarea unor cluburi în care să se asigure, cu sprijin central și în special local, condiții de instruire a sportivilor la nivelul cerințelor mondiale. În acest sens, Federația română de hochei ar trebui să acorde un sprijin material mai substanțial dezvoltării și îmbunătățirii activității hocheistice din raionul nostru.

Pentru asigurarea ridicării de noi elemente talentate, în anul acesta am organizat, cu sprijinul Comitetului raional U.T.C. și al Secției de învățămînt, campionatul școlilor de 8 ani, campionatul liceelor și un campionat de copii, acțiuni care s-au bucurat de o mare simpatie din partea cetățenilor orașului și a organelor locale.

Noi ne angajăm că vom ridica nivelul activității hocheistice pe o treaptă și mai înaltă, vom lărgi baza de masă a acestei ramuri de sport și vom da lotului național elemente bine pregătite, care să ridice hocheiul românesc pe culmi tot mai înalte.

Din nou despre problemele baschetului nostru

OPINII

Am urmărit atent ultima ediție a campionatului mondial și, mai ales, clasamentul final în care Iugoslavia și Polonia au ocupat locurile II, și respectiv V. Aceasta m-a făcut să mă întreb ce se întîmplă cu baschetul românesc, a cărei reprezentativă învingea, cu zece ani în urmă, aceste echipe, în timp ce astăzi nici măcar teoretic nu ne putem gîndi la o victorie asupra lor. Care sînt cauzele care au făcut ca baschetul nostru să scadă atît de mult din punct de vedere valoric?

Ca unul dintre tehnicienii care au avut ocazia să vadă și să discute mult cu antrenori fruntași din diferite țări, am datoria să-mi exprim și în scris punctele de vedere.

Pînă în 1957, an în care baschetul românesc a obținut cele mai bune rezultate, aveam 4—5 echipe care se luptau pentru titlul de campioană, iar rezultatul întîlnirilor directe era întotdeauna incert. În felul acesta, s-au format titularii echipei reprezentative care au urcat baschetul românesc pînă aproape de vîrful piramidei (locul V la campionatul european din 1957, la Sofia). Din 1958 însă, nu a mai rămas decît o singură echipă la un nivel superior care, în anii următori, a cîștigat la diferențe apreciabile titlul de campioană republicană. Acest fenomen, petrecut pe plan intern, s-a răsfrînt și pe plan internațional, deoarece, din cauza nivelului scăzut al meciurilor din campionat, a scăzut și valoarea jucătorilor echipei Steaua, majoritatea componenți de bază ai reprezentativei. Deprinderile formate în partidele, repet, de scăzută valoare, erau departe de ceea ce se cerea (chiar și pe atunci) pe plan internațional. Rezultatele acestei stări de fapt s-au repercutat asupra performanțelor echipei naționale care a ocupat pe rînd, la campionatele europene, locurile VIII la Istanbul, VII la Belgrad, XI la Wroclaw și XIII la Moscova. La fiecare ediție a „europenelor", echipa română a făcut jocuri frumoase, apreciate de tehnicienii prezenți, dar în mai toate partidele decisive a fost învinsă din cauza cîtorva greșeli de neconceput ale jucătorilor noștri, cărora le-a rămas doar satisfacția victoriei morale.

În fața situației respective, federația de specialitate a început, prin măsurile pe care le-a luat, să acționeze și mai centralist, transformîndu-se într-un adevărat colectiv al lotului reprezentativ. Deviza era: „totul pentru lot, pentru rezultat". S-a uitat în acele momente de **baza materială,** care de la an la an a înregistrat minusuri, sau nu a ținut pasul cu cerințele moderne. Or, se știe, în **sfera pregătirii pentru obținerea** unor performanțe, sălile și terenurile bine utilate, aparatele ajutătoare și echipamentul modern (mingile medicinale, mingile îngreuiate, ochelarii pentru dribling etc.) sînt părți componente ale procesului instructiv. Aceasta pentru echipele de primă categorie, deoarece la celelalte categorii și, mai ales, la juniori și copii, situația a fost și este și mai precară. La vîrsta la care, prin antrenamente zilnice, trebuie să se vadă acumulările necesare saltului valoric, în jurul vîrstei de 18—20 de ani, tinerii noștri fac unul-două antrenamente pe săptămînă. Puțini dintre ei au văzut o minge medicinală sau au purtat saci îngreunați. De ce? Pentru că nu există. A cui era datoria să asigure dotarea cu aceste materiale ajutătoare sau să se îngrijească de fabricarea lor? Cred că a federației, deoarece federația, prin IDMS, pe baza unor prototipuri și comenzi la întreprinderi specializate, ar fi asigurat o calitate superioară și un preț accesibil materialelor necesare. Mai ales că știm că pe plan local este foarte greu să se asigure confecționarea materialelor ajutătoare. Nu cunosc care este situația actuală, dar mulți ani nu a existat o întreprindere care să fabrice panouri (N.R.: nu există nici acum). Da! Panouri, o instalație indispensabilă jocului de baschet. Dacă voleibaliștii pot să se perfecționeze prin pase între ei, iar handbaliștii să tragă și la o poartă desenată pe un perete, jucătorilor de baschet le sînt indispensabile panoul și coșul. Ei nu pot arunca la cercuri sau puncte desenate pe perete...

Drumul spre marile performanțe presupune cunoașterea și alternarea judicioasă a raportului dintre componentele de bază ale efortului fizic: **volum, intensitate și complexitate.** Dacă primele două componente sînt prezente într-o măsură mai mare sau mai mică în pregătirea baschetbaliștilor noștri, cea de a treia componentă lipsește, mai ales în pregătirea formațiilor de juniori și de tineret, unde se pun bazele tehnicii și tacticii individuale. În ceea ce privește echipele de seniori, complexitatea nu este adecvată sistemelor de joc, exercițiile nu reprezintă fragmente ale combinațiilor ofensive și defensive. Lipsa acestui al treilea element al pregătirii are consecințe negative asupra disciplinei tactice la jucătorii noștri, fapt constatat în multe jocuri internaționale, decisive pentru obținerea unui loc fruntaș.

Complexitatea lipsește însă și din desfășurarea campionatului. În cîte meciuri din campionatul nostru se pun probleme jucătorilor de la Steaua și Dinamo care dau majoritatea componenților echipei reprezentative? Un campionat slab creează deprinderi slabe, cu care jucătorii noștri fruntași nu pot răspunde cerințelor unei întîlniri internaționale, mai ales în condițiile de efort ale unui campionat european.

Un alt factor absent în antrenamente, sau întrebuințat sporadic, a fost lucrul cu greutăți și cu alte materiale ajutătoare. Aceasta a făcut să crească de la an la an decalajul fizic dintre echipa noastră și celelalte reprezentative. Jucătorii noștri fruntași seamănă cu niște juniori pe lîngă componenții selecționatelor din alte țări.

Aceste lipsuri din munca antrenorilor erau cunoscute. Pentru remedierea lor și pentru menținerea pregătirii teoretice a antrenorilor noștri la un nivel superior, s-a recomandat federației organizarea unor cursuri anuale de perfecționare, de schimb de experiență, pe o durată de 7—10 zile. Au trecut însă mulți ani, dar aceste cursuri nu au fost ținute. Au fost înjghebate mici consfătuiri de 2—3 zile în care se vorbea despre toate problemele baschetului (de multe ori organizatorice și administrative), fără o anumită tematică, fără exemplificări în sală, pentru demonstrarea temelor teoretice. În nici una din aceste consfătuiri nu au fost aduși specialiști din sportul halterelor care să ne facă să pătrundem „tainele" exercițiilor cu îngreuieri, care să țină lecții teoretice și practice și cu colaborarea cărora să se alcătuiască lecții specifice jocului de baschet. S-au făcut, în schimb, tabere de pregătire în timpul vacanțelor, în care, timp de 10—15 zile, tinerii jucători, așa-ziși de perspectivă, făceau cîte 1—2 antrenamente pe zi. La înapoierea acasă, ei intrau din nou în ritmul de 1—2 antrenamente pe săptămînă. Consider că ar fi fost mai bine și mai eficient să se fi organizat cursuri de îmbogățire a cunoștințelor cu antrenorii din fiecare capitală de regiune care, înapoiați acasă, să fi făcut, la rîndul lor, consfătuiri cu antrenorii echipelor din regiunile respective. Fondurile cheltuite ar fi avut o întrebuințare mai eficientă, iar rezultatele mai concrete și mai de perspectivă.

Pe parcursul anilor, numeroși tehnicieni au venit cu propuneri concrete, menite să ducă la îmbunătățirea muncii, la ridicarea nivelului jocului de baschet. Inconsecvența în aplicarea lor, nesusținerea sau, pur și simplu, nesupunerea spre aprobarea forurilor superioare, au făcut ca propunerile să rămînă în procese-verbale. Multe din propuneri au fost adoptate de alte federații, iar aplicarea și urmărirea lor au dat rezultate frumoase.

De ce am ajuns la aceste rezultate, cînd un plan de perspectivă și-ar fi arătat acum roadele? Un asemenea plan a fost întocmit în 1961—1962 de cîțiva tehnicieni, dar lipsa de consecvență în aplicarea lui, lipsa de opinie a celor care au condus federația, au făcut ca măsurile preconizate, ca și multe altele propuse în ședințe, să rămînă pe hîrtie.

În concluzie, față de cele cîteva aspecte prezentate mai sus, consider că impasul în care se află baschetul românesc (accentuat și de lipsa de preocupare pentru formarea unei largi baze de masă) este generat de STILUL DE MUNCĂ AL FEDERAȚIEI. Pentru a ieși din acest impas, cam prelungit, trebuie ca în cel mai scurt timp să se treacă la aplicarea consecventă a unui plan de măsuri, în elaborarea căruia să se țină cont de specificul nostru național, de adevărurile științifice privind metodica antrenamentului modern, organizarea, munca educativă și baza tehnico-materială.

VASILE POPESCU
antrenor

N.R. Multe din cele expuse de antrenorul Vasile Popescu sînt reale și scot la iveală unele din carențele care au dus la scăderea valorică a baschetului românesc. Dar... tov. Vasile Popescu a fost antrenor al lotului pînă în 1960, în anii 1965—1966 a fost antrenor salariat al federației, avînd sarcină să pregătească echipa reprezentativă masculină. În anul 1965 a fost în S.U.A. unde, timp de trei luni, a avut prilejul să urmărească metodele și mijloacele de pregătire ale echipelor de seniori, juniori și de copii, să stea de vorbă cu antrenorii celor mai bune formații americane. Se poate spune, deci, că tov. Vasile Popescu a avut posibilitatea să contribuie nemijlocit, prin calitatea și cunoștințele sale, la redresarea baschetului românesc. Dar... La puțină vreme după înapoierea din S.U.A., tov. Vasile Popescu a prezentat un referat în cadrul unei consfătuiri a antrenorilor, a promis că va scrie o carte și apoi... și-a dat demisia din cadrul federației.

Cele arătate de tov. Vasile Popescu în articolul de mai sus rămîn valabile. Ne întrebăm însă, dacă autorul nu poartă el însuși o bună parte din răspunderea pentru starea actuală a baschetului nostru, dacă prin atitudinea sa în momente în care avea responsabilitatea pregătirii lotului și coordonării pregătirii formațiilor fruntașe, nu a contribuit la declinul acestui joc sportiv. Să nu uităm că **federația** nu este o noțiune abstractă, ci un for care cuprinde pe mulți dintre antrenorii și tehnicienii noștri (salariați și voluntari) printre care și pe tov. **Vasile Popescu,** cîndva salariat, acum voluntar.

FOILETON

CUMPĂRĂM LOCOMOTIVE!

Mă aflam în gara Sibiu. Priveam locomotiva liliputană care urma să remorcheze trenulețul Sibiu — Agnita (linie îngustă), cînd am auzit o discuție ciudată:

— *Vinde-ne-o bade Gheorghe. Zău că avem trebuință de ea. Și plătim cît ceri, că sîntem în suferință!*

— *Cum să o vînd? O am pe inventar. Și-apoi, eu pe ce o să mai lucrez? Dar fochistul?*

— *Cazanul nu ne trebuie. Nici pistoanele, nici cabina. Ți le dăm gratis înapoi, bade Gheorghe. Vei fi în cîștig*

M-am întors spre cei care vorbeau. Mecanicul locomotivei își ștergea mîinile de ulei, înconjurat de un grup de tineri masivi care-l asaltau cu cererea lor.

— Nu vă supărați, am zis eu. De ce aveți nevoie de o locomotivă? Vreți să vă faceți o cale ferată, să vă jucați cu ea? Cunosc eu un magazin cu trenuri electrice. Are ultimele tipuri de locomotive. Asta e, totuși, demodată.

Văzînd că mecanicul mă privea chiorîș, n-am mai așteptat răspunsul și m-am îndepărtat.

★

Spre seară treceam pe strada unde se află sala de antrenament a asociației „Metalul I.O.S.". Ajungînd în dreptul sălii, am auzit un murmur. Se cînta „Glasul roților de tren". Tonul de jale m-a surprins.

— *Dar liniștiți-vă, tovarăși!* — am recunoscut glasul antrenorului Oprea Popa Toma. *Și nu vă mai jeluiți. Mîine merg la depozitul de fier vechi, la I.C.M. și fac rost de o locomotivă.*

— *Mai bine la Rîureni, tovarășe antrenor. Acolo sînt peste 30 de bucăți. Stau pe linie de la... '77. I-a criticat și la televiziune că nu le mai trimit la topit.*

— *Poate să fie și o sută, dacă n-au caracteristici... olimpice. Noi avem nevoie de o locomotivă olimpică, cum e „Mocănița".*

„Ce vor să facă oamenii aceștia cu o locomotivă? Și de ce „Mocănița" e... olimpică, iar celelalte nu?" — m-am întrebat eu.

Peste o săptămînă mă aflam la Hunedoara, în curtea Combinatului siderurgic. Priveam o locomotivă cînd...

— *Vinde-ne-o, bade Ioane, că avem trebuință* — am auzit eu. *Și plătim cît ceri, că sîntem în suferință.*

— *Cum s-o vînd? Că o am pe inventar. Și-apoi, eu și fochistul...*

— *Îți dăm pe gratis înapoi cazanul, și pistoanele, și cabina...*

★

În seara zilei, trecînd prin dreptul sălii de antrenament a sportivilor de la Metalul Hunedoara, am auzit cîntîndu-se „Glasul roților de tren". Se cînta cu jale.

— *Nu vă mai jeluiți,* s-a auzit glasul tovarășului C. Ghenea, președintele consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport. *Că facem noi rost de o locomotivă. Mîine merg la I.C.M.*

— *Sau la Rîureni, tovarășe președinte, că acolo sînt destule.*

— *Nu-s bune, că nu-s olimpice.*

Simțeam că-mi pocnește capul de curiozitate. Am dat buzna în sala hunedorenilor.

— *Ce vreți să faceți, oameni buni cu o locomotivă? De ce umblați să cumpărați? Vreți să faceți un tren pionieresc? Să vă jucați? Cunosc eu un magazin care are multe locomotive electrice...*

Oamenii m-au privit încruntați, apoi aflînd cine sînt, s-au mai îmbunat.

— *Știți ce vrem să facem? Să-i luăm roțile.*

— *Să-i luați...?*

— *Pentru că nu ni se trimit de la București.*

— *Roți?*

— *Nu! Haltere! Federația de haltere ne-a promis. A promis și sibienilor. Dar degeaba. Cer haltere și cei de la Ilia. Și-atunci ce ne-am gîndit? Să luăm niște roți de la locomotivele de pe liniile înguste. Că osiile lor au dimensiuni asemănătoare halterei olimpice. Cele de la locomotiva „Pacific" nu-s bune. Sînt prea mari.*

— Să mă calce... „Mocănița" dacă înțeleg.

— *Nici noi nu înțelegem. De ce nu ne trimite? Măcar să ne fi dat o documentație, că facem noi pe plan local haltere. Avem întreprinderi clasa una. De ce oare ne lasă să vegetăm? Să lucrăm cu improvizații sau cu bare vechi? De ce?*

...Uite, asta e și întrebarea noastră: de ce?

SEVER NORAN